

Malo, ali ključno pojašnjenje je potrebno za one koji su novi u mom radu u vezi sa pretežno skrivenom hijerarhijskom strukturom koja usmerava pravac ljudskog društva u ime ne-ljudske sile koju predstavlja. Bez svesti o ovoj strukturi i načinu na koji funkcioniše, kontekst svetskih događaja se jednostavno ne može razumeti. Dugo sam koristio koncept pauka i mreže. Pauk je ne-ljudska sila koja deluje izvan izuzetno uskog frekvencijskog opsega čulne percepcije ljudi. Ljudi misle da vide sve što ima da se vidi u prostoru koji posmatraju; ali ne vide. Vide samo mali deo onoga što postoji oko nas i u nama. Elektromagnetni spektar (uključujući radio talase, mikro-talase, infracrvenu svetlost, ultraljubičasto, X-zrake i gama-zrake) je samo 0,005 posto onoga što postoji u svemiru u raznim oblicima energije i realnosti. Neki naučnici kažu da je to malo više, ali ne mnogo. Poenta je da je elektromagnetni spektar samo delić onoga što postoji izvan svog frekvencijskog opsega, a ljudi ne mogu videti skoro čitav taj spektar. Ljudski vid — sve što doživljavamo kao vizuelnu realnost ili 'svet' — je ograničen na mikro-segment od tih 0,005 posto poznat kao vidljiva svetlost (Slike 3 i 4).

Naša vizuelna percepcija je ograničena na izuzetno uzak opseg frekvencija, i to samo po onome što trenutna glavna struja nauke može meriti ili misli da može (Slika 5). Istina je da je ono što "vidimo" još uže u poređenju sa Beskonačnom Stvarnošću koja postoji izvan zidova vidljive svetlosti i iluzornih granica brzine svetlosti. Kada gledate televiziju ili slušate radio, percipirate samo ono što emituju kanali i stanice koje ste izabrali. Svi ostali kanali i stanice postoje u istoj sobi, ali niste svesni njih osim ako ne promenite kanal ili ne pomerite pokazivač. Kada ljudi pitaju zašto, ako ova ne-ljudska sila postoji, ne možemo je videti — to je razlog. Deluje iz oblasti frekvencija izvan ljudskog opsega vizuelne realnosti i nevidljiva je za nas na isti način kao što, kada ste podešeni na TV stanicu 'A', ne možete videti TV stanice 'B', 'C' ili 'D', iako one postoje. Promenite kanal i prebacite se sa stanice 'A' i povežite se s nekom od drugih.

Stanica 'A' ne nestaje kada se prebacite; samo više niste povezani s njenim talasnim opsegom ili signalom, pa je ne možete videti. Upravo sam opisao šta se događa kada 'umremo' (ili bolje rečeno, ne umremo — samo telo umire). Naša svest menja 'kanal' ili pomera tačku fokusa. To je sve što smrt znači — prebacivanje pažnje s jedne stvarnosti na drugu. Izvor ljudske kontrole je skriven od nas, ali ne-ljudska bića koja predstavljaju tu silu mogu ulaziti i izlaziti iz naše stvarnosti ulazeći u naš opseg vizuelnih frekvencija, a zatim se povući. Mnogi ljudi tvrde da su videli bića ili letelice koje se 'pojavljuju niotkuda' i zatim 'nestaju' u sekundi. Oni se ne pojavljuju ili nestaju. Oni ulaze u ljudski opseg vizuelnih frekvencija i zatim izlaze. Posmatraču se čini da su se pojavili niotkuda i nestali u ništa, ali to je samo stvar sada ih vidite, sada ih ne vidite, kako dolaze i odlaze iz vidljive svetlosti. Šta radi TV kanal kada se prebacite na njega? Šta radi kada se prebacite s njega? Kanali ili stvarnosti se 'pojavljuju niotkuda' i zatim 'nestaju u ništa' kada zapravo ne idu nikuda. Samo se povezujemo i odvajamo od njih.

Ono što ja nazivam "Mrežom" je međusobno povezana struktura tajnih društava koja omogućava Pauku u skrivenom da diktira događaje u vidljivom svetu (Slika 6). Niti u Mreži koje su blizu Pauku su najekskluzivnija tajna društva, a njihovi inicijati će znati detaljan plan Pauka i gde je planirano da se ide. Komunikacija s Paukom direktno i kroz satanističke rituale omogućava ovim unutrašnjim inicijatima da znaju o tehnološkim mogućnostima mnogo pre nego što se pojave u vidljivom svetu i da osiguraju prenos tehnološkog znanja dugo pre zvaničnog vremena objave. Ako imate pristup ovom unutrašnjem svetilištu Mreže, ili ga prođrete kroz decenije rada, možete predvideti ono što mi doživljavamo kao "budućnost" — uključujući tehnologiju koja je u to uključena — jer je "budućnost" u ovom smislu samo plan Pauka koji se realizuje. Ako postoji plan za svet i ništa ne interveniše da ga zaustavi, onda će se to dogoditi, a otkrivanje plana postaje predviđanje budućnosti. Moje knjige tokom decenija bile su izuzetno tačne u predviđanju događaja iz tog razloga — uključujući plan za "pandemije". Celi smisao onoga što radim je da upozorim dovoljno ljudi kako bi čovečanstvo intervenisalo i zaustavilo planirani ishod potpunog ljudskog nadzora. Poznati pisci koji su "videli budućnost" poput

Aldousa Huxleyja (Divni Novi Svet, objavljen 1932) i Georgea Orwella (1984, objavljen 1948) pokazali su se toliko preciznima jer su, na ovaj ili onaj način, uspjeli da prodru u plan Pauka i mogli su predvideti tehnologiju i druge mogućnosti koje nisu postojale u vreme kada su pisali.

Kada se udaljavamo u Mreži od Pauka i inicijata iz unutrašnjeg svetilišta, susrećemo tajna društva čija imena možda znamo, ali ne i njihove aktivnosti. Ova društva uključuju Vitezove templare, Vitezove Malte, Opus Dei, Isusovački red, slobodne zidare i mnoga druga, koja imaju međusobno povezan sistem komande ako se dovoljno duboko prouče. Većina njihovih članova neće biti svesna međusobne povezanosti i plana koji njihova kontrolna jezgra sprovode. Različiti nivoi ili "stepeni" su podeljeni od onoga što znaju oni iznad njih (Slika 7). Ljudsko društvo je organizovano na sličan način, gde se velika većina u bilo kojoj organizaciji drži u neznanju o tome šta nekolicina na vrhu zna i pokušava da nametne. Oni su pijuni i vojnici za plan za koji ne znaju ni da postoji. Obaveštajne agencije (koje su same strukturirane kao tajna društva) klasičan su primer ove tehnike kompartmentalizacije ili potrebe za informacijama samo po potrebi.

Unutrašnje jezgro globalne mreže tajnih društava povezuje se sa ljudima koji žrtvuju Satanizmu — doslovno žrtvujući svoje 'bogove' i gospodare izvan ljudskog vida, koji su opsednuti smrću. Oni se hrane energijom i užasom povezanim sa smrću, posebno žrtvenom smrću. Većina ljudi misli da su ljudske žrtve za 'bogove' prestale u drevnom svetu. Ako pročitaju neke od mojih drugih knjiga, videće drugačije i shvatiće kako su mnogi globalno bogati i poznati i dalje praktikanti ovog užasa do danas. Takođe će shvatiti da Satanizam uključuje iscrpljivanje energije dece, što je i poreklo čitave teme o 'žrtvovanju mladih devica bogovima'. Ovo je šifra za decu. Satanistički i pedofilski krugovi često rade zajedno u ciljanju dece u svojoj službi Mreži i 'bogovima'. Ove drevne prakse su prošle kroz ono što doživljavamo kao istoriju pod pokrovom ove mreže, zbog čega se unutrašnja elita Mreže naziva Kultom smrti. Možete

pročitati detaljnu pozadinu Kulta koja se proteže hiljadama godina u drugim knjigama poput "The Trigger" i "Everything You Need To Know But Have Never Been Told" (u daljem tekstu, "Everything You Need To Know"). Jedna centralna mreža unutar Kulta poznata je kao Sabbatijanski (ili Sabbateanski) Frankizam, koji se pojavio u 17. veku i bio je pokretačka snaga iza stvaranja Izraela i Cionizma, Saudijske Arabije i 'ISIS'-a, ekstremne verzije 'Islama' poznate kao "Death Cult".

Svaka država, kao i svet u celini, ima stalnu vladu koju kontroliše Kult kroz kompartamentalizaciju i ove vlade su uvek na vlasti bez obzira na prirodu političkih partija koje se danas pojavljuju, a sutra nestaju, i koje samo deluju kao izvor društvenih promena. Stalna vlada se danas široko naziva 'Dubokom državom', iako je to samo deo stalne kontrole. Duboka država se sastoji od obaveštajnog, vojnog i policijskog osoblja koje je pod uticajem Kulta, zajedno s državnim administratorima i političarima-insajderima koji nastoje da unaprede agendu Kulta za svet. Oni usmeravaju, manipulišu i podrivaju izabrane vlade i osobe koje nisu deo Kulta (velika većina) kako bi osigurali da ono što Kult želi, to i dobije. Ostali sektori stalnih vlada uključuju bankarske i finansijske mreže, Veliku tehnologiju, Veliku biotehnologiju, Veliku farmaciju, Velike medije (i neke od 'alternativnih'), Veliku naftu, druge velike korporacije, pravni sistem i sudove. Političari dolaze i odlaze, ali skrivena vlada je uvek tu, i bez obzira na boju kratkotrajno izabranih političkih rozetica, isti pravac sveta se neprestano nastavlja (Slika 12). Amerika je savršen primer kako to funkcioniše, iako je isto u svakoj zemlji. Sjedinjene Američke Države zvanično upravljaju Demokratska ili Republikanska stranka, a Stalna vlada kontroliše obe. Bez obzira za koga glasate, Kult je na vlasti. Republikansku stranku kontroliše grupa poznata kao Neokoni ili neokonzervativci (glavni finansijer, milijarder iz kazina Sheldon Adelson), dok Demokratska stranka ima sličnu grupu koju ja nazivam Demokoni (glavni finansijer, milijarder investitor Džordž Soroš).

Sve ovo dovodi do fokusa ove knjige, a to je oslobađanje ljudskog uma iz zatvora preuzimanjem kontrole nad sopstvenim percepcijama i samopoimanjem. Pod tim podrazumevam naše percepcije svega, od svetskih događaja do prirode pravog 'Ja' i same realnosti. Broj operativaca Kulta koji rade potpuno svesni šta rade je mikroskopski u poređenju sa globalnom populacijom koja se približava osam milijardi. Jedini način da tako mali broj ljudi može kontrolisati i usmeravati tako veliki broj ljudi je preuzimanjem kontrole nad njihovom percepcijom svega. 'Fizičku' kontrolu možete koristiti samo nad relativno malim grupama putem vojne i civilne policije (osim ako se populacija ne pokori masovno kroz kontrolu percepcije, kao što je bilo sa 'pandemijom'). Za globalnu kontrolu potrebna je kontrola percepcije. Ponašanje proizlazi iz percepcije, i ako kontrolišete percepciju, kontrolišete ponašanje i ono što će ljudi raditi ili neće raditi, osporavati ili podržavati. Ako preuzmete kontrolu nad percepcijom, preuzimate kontrolu nad ponašanjem; ako preuzmete kontrolu nad ponašanjem, preuzimate kontrolu nad svetom. Redosled kontrole je percepcija = ponašanje = kolektivno ljudsko društvo. Sledeće pitanje je odakle dolaze percepcije? Dolaze iz informacija koje dobijamo. Razvijamo naše percepcije kroz informacije koje upijamo iz ličnog iskustva, od ljudi u baru, iz vesti u deset sati, iz objava na Facebook-u i bezbroj drugih izvora. Dakle, možemo proširiti redosled na informacija = percepcija = ponašanje = kolektivno ljudsko društvo. Ako kontrolišete informacije, kontrolišete ceo taj redosled. Kult već pretežno kontroliše informacije i teži potpunoj kontroli. Percepcije su pretpostavke zasnovane na najboljem pretpostavljanju mozga u svetlu primljenih informacija. Ljudskost bi mogla drastično povećati svoj potencijal za znanje i kreativnost kada bi shvatila da percepcija i istina ne moraju biti isto i zapravo retko jesu. Šta je uopšte 'percipirana' istina osim pretpostavki koje postaju percepcije koje postaju 'to je kako jeste'? Donald Hoffman, profesor na Odeljenju za kognitivne nauke na Univerzitetu Kalifornija, Irvine, rekao je da je percepcija kontrolisana iluzija i stvarnost su kada se slažemo oko naših halucinacija. Da, ali ko kontroliše iluziju i izaziva saglasnost oko halucinacija kontrolisanjem informacija i pretpostavki koje proizlaze iz toga? Kult nastoji da nametne potpunu kontrolu uvođenjem percepcije direktno kroz povezivanje mozga s

veštačkom inteligencijom, ali trenutno moraju kontrolisati informacije da bi kontrolisali percepciju i preuzeli kontrolu nad kolektivnom stvarnošću. Ovdje imate razlog zašto je Kult opsednut kontrolisanjem izvora informacija kroz vlasništvo nad glavnim medijima i Silicijumskom dolinom, dok istovremeno suzbijaju druge informacije kroz sve veće cenzure, koje su detaljno dokumentovane u mojim drugim knjigama i koje svaki dan iskusi sve više ljudi. Kult nastoji izbrisati ili potisnuti bilo koji izvor informacija i mišljenja koji dovodi u pitanje i osporava zvanični narativ o gotovo svakoj temi, uključujući vladine (Kulturne) politike, 'Covid-19', vakcine, ratove za promenu režima, klimatske promene izazvane ljudskim delovanjem, prirodu ljudske biologije i političku korektnost koja manipulira populacijom da cenzuriše samu sebe. Sve ove teme, i mnoge druge, aspekti su agende Pauka i nametnuti su od strane Kultra putem Mreže. Koordinacija cenzure kroz ovu mrežu je očigledna, a podržava je lažna 'progresivna' 'Woke' kultura koju je stvorio Kult. 'Woke', ironično, je još jedan izraz za 'duboko zaspao'. Prevara oko klimatskih promena, nametanje ekstremnih transrodnih doktrina, verovanja i jezika, i opsesija traženjem rasizma apsolutno svuda, sve su to elementi 'Woke' kulture i, što nije slučajno, elementi agende Kultra za svet, kako ću dalje objasniti.

Osnovna i ključna tačka masovnog programiranja percepcije je održavanje čovečanstva u stalnom neznanju o tome ko smo i gde se nalazimo. Cilj je programirati verovanje od kolijevke do groba da smo mi kosmički slučajevi nasumične 'evolucije' i da definišemo svoj identitet samo po etiketama koje nam se daju ili koje sami sebi dajemo. Život ima početak i kraj, i kad umreš, mrtav si. Za one koji to ne prihvataju, kažu im da su podložni zahtevima ljutog, osudjujućeg spoljašnjeg 'Boga' sa pravilima i propisima (Kultova pravila i propisi) koja moraju slediti kako bi izbegli vatru pakla ili obezbedili sastanak s više devica koje čekaju samo verujuće. Bilo da su religiozni ili ateisti, etikete ograničenja se i dalje primenjuju. To su etikete 'ja-sam' kao u: ja-sam muškarac, žena, gej, transrodni, crn, beo, bogat, siromašan, hrišćanin, musliman, i tako dalje.

Hinduista, Jevrej i svi ostali. Te etikete nisu ono što mi jesmo. One su samo ono što trenutno doživljavamo. Mi — večno "Ja" — smo

izraz Beskonačnog Stanja Svesti koje ima te doživljaje. Razmislite koliko bi bilo teško pritiskati, plašiti, zastrašivati i manipulirati ljude da rade ono što Kult zahteva ako bismo znali da smo tačka pažnje unutar stanja Beskonačne Svesti koja ima kratak doživljaj koji se zove ljudski, bez obzira na oblik, boju, rasu ili seksualnost. Kako bi bilo još teže podeliti i kontrolisati ljude koji su svesni da smo svi aspekti iste svesti i koji razumeju da su naše privremene etikete iluzorne podele, a ne stvarne onako kako izgledaju? Kako bi Kult pokrenuo suštinske podele i upravljao konfliktima između etiketa rase, kulture, seksualnosti, politike i nivoa prihoda, ako bismo svi znali da su to privremene iluzije i da je naša stvarnost samo još jedna vrsta "sna"? Ili da je ljudski život poput stavljanja slušalica i igranja virtuelne stvarnosti? Takve igre mogu izgledati tako stvarno, ali skinite slušalice (simbolično za "smrt") i vidite da je sve to bila tehnološki generisana iluzija, san ili košmar u koji smo verovali da je stvaran u trenutku. Takva je priroda ljudskog života. Kao što je Rumi, persijski mistik iz 13. veka, rekao:

Ovo mesto je san. Samo onaj koji spava smatra ga stvarnim. Onda smrt dođe poput zore i probudite se smejući se onome što ste mislili da je bila vaša tuga.

Ove istine moraju biti skrivene od nas kako bi zaverena Kulta smrti prevladala. Ova knjiga govori o tome kako se to radi i kako se možemo vratiti pravom i večnom "Ja" koje jesmo i koje ćemo uvek biti, izvan iluzornih diverzija pet čula. Unutrašnji krug Kulta zna šta je stvarnost i kako funkcioniše, a njihova moć dolazi iz skrivanja tog znanja od stanovništva. To rade tako što odbacuju ili demoniziraju takve informacije u javnoj areni, dok ih prenose generacijama odabranih inicijata u tajnim društvima Mreže. Tajna društva i drugi resursi Mreže na kraju odgovaraju Kultu, koji sam odgovara svojim ne-ljudskim gospodarima ili Pauku. Na ovaj način smo manipulirani da zaboravimo našu pravu prirodu i živimo u izolovanom "balonu" samoprepoznavanja i ograničenja koji nazivam Fantomskim Ja — etiketa Ja (Slika 15). Ovo je celokupna osnova ljudske kontrole, ali ne mora biti tako. Otvorite svoj um i vreme je da se probudite.

Šta je stvarnost ?

Rečničke definicije „svesnog“ uključuju: „Stanje svesnosti i odgovora na okolinu“ i „stanje razumevanja i shvatanja nečega“. Moja definicija za potrebe ove knjige biće vrlo različita.

Pravim jasnu razliku između onoga što ću nazvati „umom“ i „svešću“. Koristiću termin „um“ i „telo-um“ da opišem percepciju stvarnosti kroz pet čula, a „svest“ za proširenu svest izvan zidova — kako ćemo videti — pet čula. Iz ove perspektive, ta dva zvanična objašnjenja mogu se videti na drugačiji način. Pogledajte prvo: „Stanje svesnosti i odgovora na okolinu.“ U redu, ali svesnost čega u okolini? Percepirane „okoline“ (prilično pogrešan termin, kako ću istražiti) zapravo su iluzorne u poređenju sa načinom na koji se čini da ih doživljavamo. Na primer, svet nije „čvrst“. Samo tako izgleda čulima koja nisu svest u svom osnovnom obliku. Naših pet čula, ili sistemi dekodiranja informacija, „osećaju“ naše „okoline“ dok, u najširem smislu te reči, nisu „svesni“ ili „svesni“ onoga što te okoline jesu. Da je to slučaj, videli bismo kroz iluzije i trikove uma kako bismo percipirali svet onakvim kakav zaista jeste. Zatim je tu i druga definicija svesnog: „Stanje razumevanja i shvatanja nečega.“

Da li iko može zaista razumeti bilo šta, a kamoli nešto, kada se čini da doživljavamo „fizički“ svet „čvrstine“ koji, u stvari, nije ni jedno ni drugo? Kako možemo razumeti bilo šta u svetu ako ne razumemo prirodu sveta? Ne možemo, a ipak sve institucije ljudskog društva donose odluke i formiraju percepcije na osnovu iluzorne stvarnosti koja nije ništa nalik onoj u kojoj misle da žive. Kako takve odluke i percepcije mogu biti išta drugo osim iskrivljene i pogrešno vođene? To su iste institucije obrazovanja, nauke, medicine, politike i medija itd. od kojih svi osim nekoliko ljudi izvlače svoje percepcije i donose svoje odluke. Spojite sve to i dobijate ukupno značenje fraze „slepi vode slepe“ ili, kako bih ja rekao, nesvesni vode nesvesne.

Petosenzorni um nije svestan po mojoj definiciji toliko koliko je senzoran — „koji se odnosi na fizička čula“. On ne percipira, već dekodira. Objasniću kako i zašto tokom puta. Ova zamka petosenzorne percepcije razlog je zašto mnogi (posebno u akademiji, nauci i medicini) veruju samo u ono što mogu videti,

dodirnuti, okusiti, namirisati ili čuti — osetiti, dekodirati. Oni nisu svesni izvan senzornog sebe. Prema mojoj definiciji, stoga, takvi ljudi su nesvesni i robovi petosenzornog uma. Naša čula nisu svesna ništa više nego što je računar svestan kada dekodira podatke i prikazuje ih na ekranu u obliku koji prepoznajemo.

Ono što nazivam „svesnim“ je ono što deluje izvan čisto senzornog. Možete zamisliti ovo kao osobu koja sedi za računarom sa tastaturom i mišem, dok je senzorski um računar koji bi trebalo da odgovara na taj unos (Slika 16). Kada kompjuterski virus infiltrira sistem i preuzme ga — preuzme 'posedovanje' — operater udara miš i lupa po tastaturi bez odgovora. Računar preuzima svoj život s nečim drugim što preuzima kontrolu. Kažem da se to dogodilo čovečanstvu. 'Virus' — Kult smrti i njegovi ne-ljudski gospodari — infiltrirali su ljudsku percepciju i suštinski isključili senzorski um (Telo-Um) od proširene svesti. Mi nismo naše telo ili senzorska percepcija. To su samo iskustva za Pravo Ja, koje je jednostavno svest — stanje svesti (Slika 17). Sve u čitavom postojanju je svest, ista svest u različitim stanjima svesnosti, a mi, kao i sve, smo izraz tog stanja Beskonačne i Večne Svesti (Slika 18). Naš izraz ili tačka pažnje trenutno ima kratko iskustvo zvano ljudsko, a naš Telo-Um (simbolički računar) je vozilo za to iskustvo. Čovečanstvo je manipulirano od strane Kulturne da zaboravi našu pravu prirodu i identifikuje se sa „ja“ pet čula i svim njegovim iluzornim etiketama i osećajem odvojenosti i podele (Slika 19). Trebalo bi da zadržimo vezu sa Pravim „Ja“ (ruke na mišu i tastaturi) i možemo potencijalno otvoriti naše umove ka Beskonačnosti. Kada su naši umovi zatvoreni, taj uticaj je izgubljen za naše doživljajne svesti, ili Telo-Um, i postajemo izolovani u „balonu“ unutar kojeg je naš osećaj stvarnosti pod dominacijom petosenzorne percepcije (Slika 20). Umesto da budemo pod uticajem naših proširenih nivoa svesti, postajemo hipnotisani informacijama koje konstantno hrane mozak i pet čula od strane medija, politike, nauke, medicine i akademije koje kontroliše Kult, dok svi osim nekolicine u tim profesijama nemaju pojma da služe agendi koju upravlja Kult.

Oni su perceptivno hipnotisani svojim balonima kao i svi ostali. Percepcije unutar izolovanog „balona“ programirane su da osećaju

stvarnost, a da nisu svesne stvarnosti, što omogućava Kultu da nametne svoju volju putem manipulisanog neznanja na ljudsko iskustvo. Iz toga je proizašla kolektivna ludost rata, podele i sukoba svake vrste, a ovo posedovanje Telo-Uma je planirano da se dovrši masovnim povezivanjem veštačke inteligencije s ljudskim mozgom. To bi nas odvelo izvan puke programirane percepcije do potpune asimilacije u veštačku inteligenciju i silu koja stoji iza nje. Ne mislim asimilaciju Pravog „Ja“, već petosenzornog balona Telo-Uma izolovanog od Pravog „Ja“. To je kao virus koji preuzima kontrolu nad čitavom računarskom mrežom zaobilazeći i isključujući operatore (Pravo „Ja“) i povezujući sistem s drugim izvorom (Kult i njegovi nevidljivi gospodari). Sve je svesno jer sve je manifestacija svesti u beskonačnim stanjima i oblicima. Međutim, ne sve je jednako svesno, zbog čega pravim razliku u ovoj knjizi između onoga što nazivam Telo-Um i svesnost. Posmatrajte čovečanstvo pet minuta da biste videli više stanja svesti. Senzorni um je oblik svesti koji je neverovatno ograničen u svojoj percepciji stvarnosti u poređenju sa svešću izvan balona Telo-Uma.

Mi smo tačka pažnje unutar Beskonačnog stanja svesti koje neki nazivaju 'Bog'. Ne koristim taj termin zbog svih njegovih religijskih konotacija i skretanja. Za one koji ga koriste, mi nismo odvojeni od 'Boga'; mi smo deo 'Boga'. Mi smo jedinstvena tačka pažnje kroz koju Beskonačna Svest, ili 'Bog', može beskonačno doživljavati sebe (Slika 21). Beskonačna Svest znači Beskonačne Mogućnosti i Beskonačni Potencijal za Beskonačno Iskustvo. Svi smo izrazi iste svesti i odvajanje je iluzija pet čula koju Kult toliko naporno radi da bi održao. Američki kosmolog Karl Sagan je rekao:

Mi smo način na koji univerzum [ja više volim termin Beskonačno] može spoznati sebe. Deo našeg bića zna da je ovo mesto odakle smo došli. Žudimo da se vratimo. I možemo, jer je kosmos takođe u nama. Mi smo stvoreni od zvezdane materije.

Šta je „ljudsko“ osim stanja svesti koje doživljava sebe na više načina? Nivo svesti „dela“ određuje se snagom veze koju ima s celinom. Što više gubimo percepciju sopstvenog identiteta s celinom (ja sam Beskonačna Svest koja ima ljudsko iskustvo) i

percipiramo sebe kao izolovane slučajne „etikete“ (ja sam Ethel na kasi ili Charlie u drive-through), to se više gubi veza i uticaj Beskonačne Svesti i postajemo zarobljeni u iluziji, zaboravljajući ko smo zapravo. To se tačno može simbolizovati kao življenje u Balonu izolovanog Tela-Uma u kojem se percepcija svega formira samo iz informacija dostupnih unutar Balona (Slika 22). Iza njegovih zidova leži beskonačna mogućnost, potencijal i svest koji bi vam dali potpuno drugačije razumevanje ko ste i gde ste. Kult neprekidno radi na tome da zadrži čovečanstvo zarobljeno u Balonu jer jedino tada njegova volja može prevladati. Izolujte Telo-Um od proširenih stanja svesti i programirajte Telo-Um percepcijama i samopoimanjem koje omogućavaju nametanje masovne poslušnosti. Ključno za to je koristiti unutrašnju jezgru mreže tajnih društava da se kroz generacije Kultra prenosi priroda stvarnosti, dok se to znanje drži podalje od ciljane populacije.

Opisi Beskonačne Stvarnosti koje sam ovde izneo mogu se pronaći kroz istoriju mnogo pre nego što je Kult podstakao glavnu struju „nauke“ da nam kaže da smo svi slučajni kosmički incidenti, da svest dolazi samo iz mozga i da je smrt kraj. Perceptivni ishod promovisanja ove besmislice bio je da se ukoreni verovanje da nismo večni izraz beskonačne celine, već samo besmislena skupina nasumično evoluiranih ćelija. 'Stručnjaci' nam govore da je mozak izvor svesti i da život zavisi od toga da mozak bude aktivan. Kada nije, svest prestaje da postoji. Prodaja ove iluzije o balonu je neophodan prethodnik masovne kontrole. Kulturno stvoreno 'obrazovanje' i akademija preuzimaju ovu glupost na svaku generaciju mladih ljudi koji je uglavnom prenose sledećoj generaciji. Akademija i naučnici „ovaj-svet-je-sve-što-postoji“ preuzeli su isti scenario (inače nikada ne bi dobili posao) i njihovo finansiranje i autoriteti zahtevaju da je to ono što podučavaju drugima u perpetuum-perceptivnom pokretnom mehanizmu u kojem neznanje govori laži neznanju i naziva to 'obrazovanjem'. Za one koji neće da prihvate ovaj perceptivni program postoji povezani zamah religije u kojem neki imaju večni život ako rade ono što 'Bog' (Kult) zahteva, dok su drugi osuđeni na paklene vatre zbog toga što imaju svoj um - ili svest. Religija u jednoj rečenici: 'Radi ono što 'Bog' (mi) kaže ili ćeš biti u velikim problemima.' Drevne kulture širom sveta znale su

da je svest večna i njihova društva su bila zasnovana na tom razumevanju hiljadama godina pre nego što su ih Kulturna 'nauka' i religija prekinuli da bi ispričali i prodali drugu priču koja je nametnuta kolonizacijom orkestriranom od strane Kulta iz Britanije i Evrope. Kult se usidrio u Britaniji (zbog toga Britansko carstvo) nakon svog vekovnog putovanja iz Sumerije i Vavilona (današnji Irak), Egipta, Azije i drugih mesta. Italija i Nemačka su drugi veliki centri Kulta (takođe i Kina), a proširio se u Severnu Ameriku kroz kolonizaciju, dok se uspostavljao u ključnom području Palestine kroz sabatijanski frankizam sa stvaranjem Izraela (videti „The Trigger“).

Pre nego što detaljnije istražim stvarnost, treba da rezimiram iluzorni 'normalno' u koji nas uče da verujemo. To zahteva da prihvatimo da ono što izgleda kao da doživljavamo je zaista ono što doživljavamo. Zvanična stvarnost je ono u šta je pet čula manipulirano da veruju. Da li to mogu videti? Provera. Čuti? Provera. Dotirnuti? Provera. Osetiti miris? Provera. Okusiti? Provera. Dobro, onda postoji. Ali da li to postoji u obliku koji mislimo? Da li smo mi i svet zaista 'fizički' i 'čvrsti'? Ne. Senzorski sistem pet čula je dekodirao informaciju na isti način kao što računar dekodira Wi-Fi u veoma različit oblik na ekranu. Pet čula dekodira informacije na poseban način (opet kao računar), što odražava ono za šta su programirana. Računar dekodira informacije iz elektronskih kola i Wi-Fi elektromagnetnih polja u slike, boje, grafiku i tekst na ekranu, kao što radio i televizija prenose zvuk i slike u talasima koje televizor dekodira (Slika 23). Internet percipiramo onako kako ga vidimo na ekranu, dok u stvarnosti Internet u tom obliku postoji samo na ekranu. Svuda drugde, iste informacije su izražene kao elektronska kola, kodovi i Wi-Fi polja. Naša ljudska stvarnost takođe se sastoji od elektromagnetnih Wi-Fi sličnih polja informacija i mi stupamo u interakciju s tim poljima kao što računar stupa u interakciju s Wi-Fi-em. Računar je programiran da dekodira Wi-Fi informacije kako bi proizveo ono što vidimo na ekranu, dok su pet čula, u saradnji s mozgom, programirana da dekodiraju informacije iz zračenja kako bi proizveli stvarnost (osećaj stvarnosti) koju percipiramo kao 'fizički svet' (Slike 24 i 25 na prethodnoj strani). Osnova naše stvarnosti i ljudskog bića nije 'fizička'. To je

informacija u obliku talasnih polja (nastavite razmišljati o Wi-Fi-u) koju pet čula dekodira u 'svet' za koji mislimo da ga doživljavamo kao fizički. Posmatrajte svako od čula i videćete da je to tačno. Ona dekodiraju informacije iz talasnih polja u električne informacije koje se prenose mozgu kako bi bile dekodirane u ono što doživljavamo kao fizički svet. Postoje specifične oblasti mozga koje obrađuju unos od svakog čula i ti izvori se zatim kombinuju da bi se izgradilo ono što verujemo da je ljudska stvarnost (Slika 26).

Naš osećaj svega u smislu fizičnosti i čvrstine je iluzija ovog procesa dekodiranja. Ono što izgleda fizički je zapravo holografsko — iluzorno fizičko. Hologrami daju izgled čvrstine dok u stvari nisu ni blizu čvrsti. Ova iluzija može se videti u današnjim holografskim prikazima koji mogu izgledati čvrsto kao vi i ja, dok su zapravo energetske projekcije koje nemaju čvrstinu. O ovome ću govoriti detaljnije u narednom poglavlju. Tek na kraju ovog procesa dekodiranja talasnih polja-električnog-digitalno-holografskog procesor "spoljašnji" svet postoji onako kako ga percipiramo (Slika 27). Takođe, holografška 'fizička' stvarnost zapravo nije spoljašnja prema nama, uprkos onome što nam čula mogu reći. Svet koji doživljavamo, naizgled 'izvan' nas, postoji u tom obliku samo u našim glavama — u mozgu. Na isti način informacije na ekranu računara postoje samo u tom obliku unutar računara. Čuo sam kako neki naučnici tvrde da čula dekonstruiraju spoljašnju stvarnost, a zatim je rekonstruiraju u mozgu. To apsolutno nije slučaj i svako ko pogleda čak i površno u dobro utvrđene dokaze to će videti. Naša doživljena stvarnost, kako priznaju i svesniji naučnici, je poput ekrana računara koji sakriva sve kodove, kola i piksele koji čine zvuk i slike mogućima. U našem slučaju ti kodovi, kola i pikseli su talasne informacije (svest) koje, kada se dekodiraju, formiraju našu iluzornu 'fizičku' stvarnost.

Osnova naše stvarnosti — uključujući i nas same — su polja informacija u obliku talasa koja su izrazi svesti, pa je sve na neki način svesno. Informacije kodirane u talasnom polju drveta čine ga drvetom, a ne cvetom ili žbunom s trnjem. Šta je 'drvo' u virtuelnoj stvarnosti? To su informacije kodirane da bi ih računar dekodirao u oblik drveta. Svaki izraz forme, svaka misao i emocija, prenose

različite talasne frekvencije koje odražavaju informacije koje ti talasi predstavljaju i sadrže. Oblik je informacija — informacija u obliku talasa. Ono što je kodirano u talasnom polju ljudskog tela čini da izgledamo 'fizički' kao ljudi (Slika 28). Naša stvarnost je zbir svih ovih polja informacija u obliku talasa unutar frekvencijskog opsega ljudskih čula, a ja ću se pozivati na ovu celokupnost kao 'Polje' — energetsko 'more' koje povezuje sve, dok nam čula govore da svaka 'forma' stoji odvojena od svih drugih 'formi' s 'prostorom' između. Taj 'prostor' je ispunjen informacijama (svešću) Polja koje povezuje sve (Slika 29 na sledećoj strani). Wi-Fi tehnološki imitira 'Polje', a razlog za to će postati jasan kasnije (Slika 30 na sledećoj strani). Polja Telo-Uma stupaju u interakciju s 'Poljem' na isti način na koji uzimamo informacije s Interneta i takođe postavljamo informacije. Polje utiče na nas, a mi utičemo na njega. Mi smo Polje i Polje smo mi — ne možemo biti odvojeni. Termin 'Mi smo jedno' nije neki isprazni ezoterični izraz. On opisuje kako je sve u našoj stvarnosti i svim stvarnostima u krajnjoj liniji jedno polje energije/ svesti. Očigledna podela je iluzija načina na koji doživljavamo stvarnost. Ključ je shvatiti da je sve polje informacija u obliku talasa koje dekodiramo u 'svet' u kojem mislimo da živimo 'unutra', dok 'on' zapravo živi u nama — Telo-Um. Razumevanje osnovne talasne prirode 'fizičke' stvarnosti je pravi način da se shvati šta se dešava u svetu, kao što će postati jasno.

Čulo sluha je najjasniji primer dekodiranja talasa u električne signale. Naše uši primaju informacije iz talasnih polja kao zvučne talase i prenose ih u mozak kao električnu komunikaciju. Tek kada mozak dekodira te informacije mi 'čujemo' zvuk. Ljudi govore o 'slušanju' kako se međusobno razgovaraju, ali reči ne prolaze između nas — prolaze zvučni talasi. Reči se manifestuju samo na kraju sekvence, a ne na početku. Kada govorimo, generišemo talasna polja informacija iz glasnih žica, a ovi zvučni talasi se dekodiraju ušima i električno prenose u mozak da bi se dekodirali u reči koje mislimo da čujemo ušima. Čujemo ih u mozgu i isto važi za sva čula. Zvuk je tih za naša čula u obliku zvučnih talasa dok njihova informacija ne uđe u mozak. Uzmimo primer drveta koje pada. Drvo koje pada je elektromagnetno talasno polje informacija koje utiče na elektromagnetno polje 'more' ili Polje. Talasna smetnja

se stvara u 'moru' iz ove talasne interakcije i ako niko nije prisutan da dekodira tu smetnju, drvo koje pada ne pravi buku. Ako je prisutan posmatrač, on će uhvatiti talasnu smetnju kao elektromagnetne (zvučne) talase i preneti ih električno u mozak da bi ih dekodirao u zvuk drveta koje pada. Stoga se na pitanje 'da li drvo koje pada pravi buku?' može odgovoriti sa 'samo ako ga čujete' (Slika 31). Sva pet čula rade na ovaj način. Hrana i piće, kako ih percipiramo, zapravo su energetska polja informacija koje čula dekodiraju u oblik koji vidimo i ukusimo. Jezik šalje električne signale mozgu da postane 'ukusno' ili 'šta je ovo sranje?' Mozak je taj koji doživljava ukus u ljudskoj stvarnosti i isto je s vidom, dodirrom, mirisom i sluhom (Slika 32). Postoje tehnike ublažavanja bola koje danas uključuju blokiranje tačke bola da ne prenosi električno u mozak. Ako mozak ne dekodira taj signal u 'au', nema bola. Proizvođači hrane, kako to zovu, dodaju pojačivače ukusa u svoje proizvode kako bi prevarili mozak da dekodira više ukusa nego što 'hrana' sadrži.

Sedišta za automobile sada su dizajnirana da dodatno prevare mozak iz zdravstvenih razloga, da bi poverovao da osoba koja sedi za volanom hoda. 'Fizička' stvarnost je iluzija i Kult to zna. Neprestano radi na tome da vas spreči da to saznate kako bi bili laka meta za njegovu perceptivnu manipulaciju. Poznata scena u prvom filmu "Matriks" opisuje svet onakvim kakav zaista jeste kada lik Neo ubaci svoj um u kompjuterski program kako bi mu pokazao iluzornu prirodu fizičnosti:

Neo: Ovo nije stvarno?

Morfeus: Šta je stvarno? Kako definišete 'stvarno'? Ako govorite o onome što možete osećati, namirisati, okusiti i videti, onda je 'stvarno' jednostavno električni signali koje vaš mozak interpretira.

To je sve, i sve što verujemo da je stvarno postoji samo u mozgu ili Telu-Umu u obliku koji doživljavamo. Britanski filozof Alan Vots, koji je postao poznat u Americi po svom zapadnjačkom tumačenju istočne filozofije, rekao je:

... [Bez mozga] svet je lišen svetlosti, toplote, težine, čvrstine, kretanja, prostora, vremena ili bilo koje druge zamislive osobine. Svi ovi fenomeni su interakcije, ili transakcije, vibracija s određenim rasporedom neurona.

Izvan mozga nijedna od ovih osnova 'fizičke stvarnosti' ne postoji u tom obliku. Glavni naučnik Robert Lanca opisuje u svojoj knjizi, "Biocentrism", kako dekodiramo elektromagnetne talase i energiju u vizuelno i 'fizičko' iskustvo. On je koristio primer plamena koji emituje fotone, ili male pakete elektromagnetne energije, svaki pulsirajući električno i magnetski:

... ovi ... nevidljivi elektromagnetni talasi udaraju u ljudsku retinu, i ako (i samo ako) talasi mere između 400 i 700 nanometara u dužini od vrha do vrha, onda je njihova energija taman odgovarajuća da isporuči stimulans za 8 miliona ćelija u obliku kupe u retini.

Svaka, zauzvrat, šalje električni impuls susednom neuronu, i ovo se nastavlja brzinom od 250 milja na sat, dok ne dođe do okcipitalnog režnja mozga, na zadnjem delu glave. Tamo, kompleks neurona koji kaskadno reaguju na dolazne stimuluse, i mi subjektivno percipiramo ovo iskustvo kao žutu svetlost koja se dešava na mestu koje smo navikli da zovemo 'spoljašnji svet'.

Čak je i pokret dekodirana iluzija. Nema pokreta? Doživljavate kretanje u snovima dok zapravo ne pomerate se uopšte. Sve se to dešava u vašem umu. Ležite u krevetu duboko zaspali. Kako ljudsko iskustvo može uključivati 'fizičko' kretanje osim kao holografski san, s obzirom da holografska 'fizička' stvarnost postoji samo u mozgu? Kada ljudi stave slušalice za igranje video igara, doživljavaju brzu vožnju u autu ili padanje s litice, dok njihova tela sede u stolici ne pomerajući se. Britanski novinski pisac opisao je kako je najviše upečatljiv aspekt igranja takve igre bio fizički osećaj kretanja bez stvarnog kretanja: „Moj mozak šalje signale mom telu koji stvaraju iluziju da se kreće kao flipera, dok sam u stvari nepomičan.”

Tako funkcioniše iluzija ljudskog kretanja. Boje ne postoje dok ih mozak ne dekodira. Svaka boja i nijansa je jedinstvena frekvencija koja zahteva dekodiranje da bi se 'videla'. Objekti (talasna polja) apsorbuju neke talasne frekvencije boja i reflektuju druge. Ono što reflektuju, dekodiramo i 'vidimo' kao njihovu 'boju', a ono što apsorbuju, ne vidimo. Sve što vizuelno percipiramo je reflektovana svetlost, zbog čega ne možemo videti u potpunom mraku kada objekti (talasna polja) nemaju svetlost za reflektovanje. Na dva krajna spektra boja crna apsorbuje svu svetlost i izgleda crno, dok bela reflektuje svu svetlost i izgleda belo. Ostale boje apsorbuju neke i reflektuju neke, što im daje jedinstvenu svetlosnu reprezentaciju koju 'vidimo' (dekodiramo) kao boju. Dugine boje nazivaju se spektrom, što dolazi od latinske reči koja znači priviđenje ili fantom (zbog čega 'spektri'). To sve rezimira, stvarno. Na isti način na koji zvuk može da se manifestuje kada se talasi dekodiraju u mozgu, tako i vizuelna stvarnost može da se manifestuje kroz isti proces. Ovo je prava osnova naučnog koncepta „Efekta posmatrača“ koji kaže da „fizička“ stvarnost postoji u tom obliku samo kada se posmatra ili „meri“. Kada se ne posmatra/meri, stvarnost ostaje u svom stanju talasnog polja i postaje „fizička“ samo kada je na neki način gledamo, čak i preko mernih uređaja. Jedan naslov u medijima je rekao:

„Vaš ceo život je ILLUZIJA: Novi test potvrđuje teoriju da svet ne postoji dok ga ne pogledamo“. Endru Truskot, vanredni profesor na Australijskom nacionalnom univerzitetu koji je proučavao ovaj fenomen, rekao je da na kvantnom nivou (manjem od atoma) stvarnost ne postoji ako je ne posmatramo. Dodao je da su eksperimenti njegovog tima otkrili kako „... atomi nisu putovali od tačke A do tačke B ... i tek kada su bili mereni na kraju puta, njihovo ponašanje poput talasa ili čestica je postalo stvarnost.“ Teoretski fizičar Verner Karl Hajzenberg (1901-1976) poznati nemački pionir kvantne mehanike, rekao je da „put dolazi u postojanje samo kada ga posmatrate“. Članak u Epoch Times-u opisao je rezultate drugog eksperimenta u članku pod naslovom „Vaš um može kontrolisati materiju“:

Atomične čestice su takođe prikazane kao talasi. Da li su se manifestovali kao talasi ili kao čestice zavisilo je od toga da li ih je neko posmatrao. Posmatranje je uticalo na fizičku stvarnost čestica — tehničkim jezikom, posmatranje je srušilo talasnu funkciju.

Naučnici su dugo razmišljali o čudnom fenomenu da su čestice istovremeno i talasi. To je nemoguće, zar ne? Moraju biti jedno ili drugo? Ne moraju, kada shvatite da su čestice i talasi manifestacije istih informacija. Oni izgledaju drugačije samo zbog oblika koji informacije uzimaju (Slika 33). Talasi su osnovna struktura informacija, a čestice su njihova dekodirana holografška reprezentacija. 'Kolapsiranje talasne funkcije' je čin dekodiranja holografške stvarnosti koja postoji u drugom obliku na kvantnom nivou, izvan ljudskog vida. Kvantna stvarnost su talasi mogućnosti i potencijala, a um to dekodira u holografšku stvarnost. Naučnici kažu da 'fizička' stvarnost postoji samo kada je posmatramo, ali termin koji nedostaje ovde je 'dekodiramo'. Fizička stvarnost postoji samo kada se dekodira. Čin posmatranja pokreće proces dekodiranja. Ljudska stvarnost zahteva posmatrača da bi postojala jer posmatrač čini da ona postoji u tom obliku u sistemu dekodiranja mozga (Slika 34). Talasi ('ne-fizički') i čestice ('fizički') su različiti oblici istog polja informacija. Naučnik Albert Ajnštajn je rekao: 'Talasi su jedina sila čestica [materije].'

Iz razloga koje sam objasnio, Ajnštajnova tvrdnja mora biti tačna. Princip "posmatrača" je poput klasične scene u britanskoj pantomimi kada se lik suoči s publikom, a oni viknu da je neko "iza njega". Kako se lik okrene da proveri, osoba koja je iza njega se pomera s njim. Koliko god puta da se lik okrene, ono što traži uvek je iza njega i nevidljivo (Slika 35). Premestite fokus u bilo kom pravcu, i talasno polje postaje hologram. Ne vidimo šta je 'iza vas' (stvarnost talasnih polja) jer čin posmatranja pokreće holografsko dekodiranje (Slika 36). Pisac Majkl Talbot opisao je u svojoj knjizi "Holografski univerzum" nešto čemu je svedočio na porodičnoj zabavi gde je pozvan scenski hipnotizer da zabavi goste nekim trikovima uma. U jednom trenutku, čovek po imenu Tom je stavljen u hipnotički trans i rečeno mu je da, kada se vrati u budno stanje, neće moći da vidi svoju ćerku. Hipnotizer je zamolio ćerku da stane

ispred oca, a sada očigledno probuđeni Tom je upitan da li je vidi. „Ne“, rekao je, nije bila u prostoriji. U stvari, gledao je pravo u njen stomak dok je sedeo, a ona stajala. Hipnotizer je tada stavio ruku na njen donji deo leđa i pitao Toma da li može videti šta drži. „Da“, odgovorio je Tom, zbunjen takvim lakim pitanjem — „Držiš sat“. Zamoljen je da pročita natpis na satu, što je i učinio dok je njegova ćerka stajala između njega i sata. Glavni naučnik bi rekao da je to nemoguće, ali objašnjenje je vrlo jednostavno. Osnovni oblik tela ćerke bio je talasno polje informacija koje je radilo na frekvencijama izvan ljudskog opsega vidljivosti.

Ako nije dekodirana u holografski oblik unutar frekvencijskog opsega Tomovih očiju/mozga, ona se neće pojaviti u 'fizičkoj' stvarnosti svog oca. Štaviše, ako nije u njegovom umu holografski, ona ne bi mogla blokirati njegov pogled na sat (Slika 37). Hipnotička sugestija da Tom ne vidi svoju ćerku postavila je zaštitu na sistem dekodiranja njegovog mozga da ne očitava polje njegove ćerke, i bez toga ona bi ostala nevidljiva za njega. Ovo je takođe osnovno objašnjenje za 'duhove', koji su talasna polja svesti nepovezana s poljem ljudskog tela, i stoga ne mogu biti dekodirana u 'fizičku stvarnost'. Većina se pojavljuje kao eterealna i ne 'čvrsta' zbog toga, iako neki mogu projektovati sopstvenu sliku tako snažno da mogu izgledati 'čvrsti', makar nakratko. Neo u "Matriksu" pita kako može izgledati kao da ima telo dok je u kompjuterskom programu povezanom s mozgom, i kažu mu da njegov um stvara 'rezidualnu sopstvenu sliku' — 'mentalnu projekciju vašeg digitalnog sebe'. U kontekstu 'duha', to je mentalna slika bivšeg digitalnog sebe koja će još biti utisnuta u talasno polje 'duha'. Čak i iluzorni 'svet' koji mozak stvara manifestuje se iz delića informacija koje primamo svake sekunde. Glavni naučni časopis "Wonderpedia" rekao je:

Svake sekunde, 11 miliona senzacija zuji kroz ove [moždane] puteve... Mozak se suočava s neverovatnim nizom slika, zvukova i mirisa koje rigorozno filtrira dok ne ostane s upravljivom listom od oko 40. Dakle, 40 senzacija po sekundi čine ono što mi percipiramo kao stvarnost.

Četrdeset senzacija ili informacija gradi našu doživljenu stvarnost iz 11 miliona primljenih, a sve praznine popunjava mozak onim što veruje da bi trebalo da bude tamo. Neverovatno je pomisliti šta je stvarnost u poređenju s načinom na koji je doživljavamo. Možemo dobiti neki uvid u proces manifestacije stvarnosti s sve sofisticiranijim igrama i sistemima virtuelne stvarnosti koji tehnološki oponašaju način na koji stvaramo stvarnost biološki (što je takođe oblik tehnologije, ako ćemo biti iskreni). Igrači nose slušalice, slušalice za uši i rukavice koje omogućavaju elektronskim informacijama i kodovima igre da pristupe i nadmaše dekodiranje 'normalne' stvarnosti i prevare ista čula da dekodiraju lažnu stvarnost (Slika 38). Prevara uma može biti toliko efektivna da ljudi reaguju kao da je ono što se igra veštački stvarno za njihove oči, uši i dodirna čula (Slika 39). Upravo sam opisao ljudsku stvarnost i kako se njene iluzije stvaraju.

Mozak je procesor informacija.

Slika 40: Mozak može dekodirati frekventne informacije iz drugih stvarnosti kao što može dekodirati frekventne 'reči' iz ljudskih glasnih žica. Samo treba da otvorimo umove i probijemo balon. (Slika: Neil Hague.)

Ovaj podnaslov može izgledati kao očigledna tvrdnja. Naravno da mozak procesira informacije. Da, u tome se slažemo. Širi kontekst proizvodi raskrnicu koja mene i mnoge iz glavne nauke vodi u različitim pravcima. To uključuje tvrdnju da svest (informacije) nije samo procesirana od strane mozga, već i da potiče iz mozga. Ja se ozbiljno ne slažem. Oh, ali različiti delovi mozga 'zasvetle' ili se aktiviraju kada ljudi imaju različita perceptivna stanja. U redu, ali da li se to dešava zato što mozak generiše ta stanja? Ili zato što ih dekodira kroz specijalizovane oblasti mozga povezane s tim stanjima, dok informacije koje se procesiraju dolaze s drugog mesta?

Kažem ovo drugo. Odakle dolaze informacije koje mozak dekodira u ono što percipiramo kao naše misli, emocije i percepcije? Pitanje ima više odgovora jer priroda i poreklo tih informacija mogu dolaziti

iz više potencijalnih izvora. Oni koji su zatvoreni u Balonu procesiraju informacije kroz mozak iznutra, dok oni koji su probili Kultove perceptivne zidove i pristupili proširenoj svesti procesiraju informacije izvan Balona. Kao rezultat, način na koji vide sebe i stvarnost će se drastično razlikovati. Zanimajte ono što vam je rečeno o mozgu na trenutak i zamislite ga kao procesor svesti, a ne poreklo — „ti pevaj, sine, a ja ću svirati“, kako se kaže. Informacije koje mozak procesira dolaze iz talasnih polja svesti izvan mozga i to može biti ograničeno na petosenzorni 'Balon' ili biti bilo koje veličine proširene svesti s kojom vaš um dozvoljava sebi da se poveže. Ako pristupite tim proširenim nivoima, oni u Balonu vas nazivaju ludim i mentalno nestabilnim. Informacije koje mozak procesira dolaze i iz bezbroj drugih izvora, uključujući televiziju, društvene mreže, lična iskustva i apsurdno nazvan sistem 'obrazovanja'. Mozak će procesirati sve što mu dođe na put, sve dok ovaj mnoštvo potencijalnih informacija bude dostavljen unutar frekvencijskog opsega aktivnosti mozga. Dekodiraju zvuk (frekvenciju) ljudskog glasa i takođe informacije isporučene iz stvarnosti daleko izvan oblasti ljudskog glasa ako su umovi otvoreni za taj nivo svesti (Slika 40). Kada ljudi kažu da 'čuju glasove u glavi', opisuju isti fenomen kao mozak koji prima informacije prenesene glasnim žicama kao elektromagnetne talase koje dekodira u reči. Informacije mogu poticati od drugog čoveka ili iz dimenzija stvarnosti 'daleko' (kao kod vidovnjaka ili medijuma). Takođe se mogu isporučiti u obliku talasa generisanih tehnološki da bi infiltrirali percepcije mozga kako bi preusmerili i manipulirali metu. Kult danas upravlja takvim sistemom širom sveta, kao što ću opisivati. Mozak je prijemnik, predajnik i procesor informacija, ne poreklo, i može biti izazov razlikovati šta je 'vi', a šta je drugi izvor talasnih informacija koje dekodirate kao misli i emocije. Međutim, postoje načini da se to postigne, o čemu ću govoriti kasnije.

Mozak može biti procesor informacija, ali nije neutralan, baš kao što računar nije neutralan kada je programiran da procesira informacije na određen način. Programirajte računar da dekodira informaciju 'A', a ne informaciju 'B', i to će raditi. To nazivamo 'vatrenim zidom' i oni se koriste u Kini kako bi sprečili populaciju da pristupi velikim delovima Interneta koje kineski diktatori ne žele da

ljudi vide. Isto se može uraditi s mozgom, a ključni faktor u tome je ono što se zove 'plastičnost' mozga. Do relativno nedavno se verovalo da, jednom kada se mozak formira, takav ostaje do kraja života. Naučnici sada znaju da je suprotno tačno. 'Plastičnost' se odnosi na to kako mozak menja način obrade informacija u skladu s informacijama koje obrađuje (Slika 41). Sve informacije se isporučuju u obliku frekvencije. Svaka misao, emocija i percepcijsko stanje predstavljeni su svojom jedinstvenom frekvencijom, i kako mozak procesira informacije, on uređuje svoje neuronske mreže da aktiviraju (dekodiraju) u sekvenci koju te frekvencije predstavljaju. Mozak procesira određene frekvencije informacija, misli, emocija i perceptivnih stanja, i ovde leži razlog zašto različite percepcije i ponašanja aktiviraju različite delove mozga koji su uključeni u obradu tih frekvencija. Svest putem percepcije aktivira te delove mozga, a mozak ne aktivira sebe. Što više mozak postaje dominiran protokom istih informacija, misli, emocija i percepcija (frekvencija), to više njegova plastičnost učvršćuje neuronske mreže u ponavljajuću sekvencu obrade ('aktiviranja' — dekodiranja).

Jedini način da se ovo promeni je kroz druge informacije, misli, emocije i percepcije koje predstavljaju druge frekvencije, koje zatim, kroz plastičnost, menjaju sekvencu obrade. Percepcije su predstavljene talasima frekvencija i stvaraju samodovršavajuću svesnu i podsvestnu petlju povratnih informacija u kojoj stupamo u interakciju s Poljem mogućnosti samo unutar frekvencijskog opsega koji naše percepcije predstavljaju. Na ovaj način naše percepcije postaju naša doživljena stvarnost. Potencijal za masovnu manipulaciju je neograničen kada Kult to zna i radi na tome da spreči čovečanstvo da sazna. Frekvencije percepcije utiču na mozak kroz plastičnost kako bi diktirale način na koji procesira informacije. U odsustvu bilo kakvih promena, mozak nastavlja procesuirati informacije na isti način. Kroz ovu sekvencu učvršćene percepcije postaju samodovršavajuća proročanstva dok mozak procesira informacije tako da odgovaraju učvršćenim percepcijama i naknadnoj sekvenci aktiviranja neurona koja iz toga proizlazi. Vidimo to kod ljudi koji su nesposobni i ne žele istražiti drugi pogled ili načine posmatranja situacija i tema. Kažu „moj um

je formiran“ (učvršćeni neuronski putevi), „ja sam u pravu“ i „nauka je rešena“ kada očigledno nije.

Izraz 'zatvoren um' je najprikladniji. Ljudi mogu da se oslobode kad god odluče da shvate da su zarobljeni sopstvenim nepokolebljivim percepcijama koje navode njihov mozak da procesuiraju informacije na načine koji se čine kao da potvrđuju te percepcije (Slika 42). Tako se vrti u krug, poput vožnje u luna parku koja se čini kao da se kreće dok ne ide nigde. Tome ne pomaže sistem koji koriste internetski giganti kao što je YouTube, koji preporučuje informacije na osnovu vaših prethodnih gledanja. Hej, pogledajte ovo — nešto drugo što će potvrditi ono što već mislite. Sama ideja da možemo formirati učvršćene percepcije dok smo svesni delića od 0,005 posto onoga što postoji u Univerzumu je dobra definicija ludila. Religije idu još dalje i insistiraju da se sve što ljudi treba da znaju može naći između korica jedne knjige unutar delića delića od 0,005 posto onoga što postoji u Univerzumu. Kao mera ludila, to je svetski nivo. Postaje jasno zašto je Kult oduvek težio da kontroliše informacije koje ljudi vide i čuju širom sveta. Informacije diktiraju način na koji mozak procesuiraju informacije i postaju osoba

osećaj stvarnosti koji, zauzvrat, postaje njihova doživljena stvarnost. Mnogo toga tek dolazi u vezi s aktuelnim događajima koji izgledaju veoma drugačije iz ove perspektive.

Vreme - koje vreme ?

Razumem zašto ljudima teško pada da shvate da nema vremena kada je „vreme“ sama osnova ljudskog društva. Sve se zasniva na percepciji „vremena“ — vreme ističe, pogledaj na sat, kako vreme leti i gde je nestalo vreme? Ipak, jedini trenutak u celokupnoj Beskonačnoj Stvarnosti je SADA. Ništa drugo ne postoji. Ono što percipiramo kao prošlost, sadašnjost i budućnost sve se dešava u istom SADA. Znam da to zvuči neshvatljivo većini ljudi, ali pogledajte to iz ove perspektive: Gde je „sadašnjost“? U SADA. Gde ste kada mislite o „prošlosti“? U SADA. Gde ste kada mislite o „budućnosti“? U SADA. Gde se na kraju dešava percipirana

„budućnost“? U SADA. Gde se desila „prošlost“? U SADA. Postoji samo SADA (Slika 43). Dok čitate ovu knjigu u onome što se percipira kao „sadašnjost“, sve vaše misli i sećanja na „prošlost“ postoje u vašem svesnom i podsvesnom umu u istom tom „sadašnjem“ trenutku, kao i sve talasne percepcije koje ćete doživeti kao „budućnost“. Sve vibriraju u istom polju SADA. Vidim naučnike kako spekuliraju o tome kako budućnost može uticati na sadašnjost ili čak na prošlost. Neki njihovi eksperimenti čine da se tako čini, dok zapravo „prošlost“, „sadašnjost“ i „budućnost“ utiču jedni na druge jer su svi događaji i veze u istom SADA. „Vreme“ je dekodirani konstrukt holografske stvarnosti. Talasni događaji u SADA su raspoređeni u holografski niz od strane mozga tako da jedan deluje kao da sledi drugi. Očigledna brzina kojom Telo-Um prolazi kroz ovaj niz dovodi do percepcije „vremena“, a naše lično mentalno i emocionalno stanje utiče na to koliko brzo ili sporo „vreme“ deluje da prolazi. Kada radimo stvari koje ne volimo, „vreme“ izgleda da prolazi sporo, dok aktivnosti koje uživamo čine da „vreme“ deluje da prolazi brzo — „Bože moj, gde je vreme otišlo?“ i „Vreme leti kada se zabavljaš“. Ajnštajn je to nazivao „relativnošću“ u smislu da je „vreme“ relativno u odnosu na posmatrača — posmatrač ili dekođer ponovo. On je to opisivao u smislu brzine i lokacije posmatrača u odnosu na ono što se posmatra, ali to ide mnogo dublje u brzinu kojom posmatrač procesira informacije. Sekvenca događaja („vreme“) dolazi u postojanje samo kada je dekodiramo u doživljenu stvarnost, a protok „vremena“ diktira percepcija — jedna osoba kaže „vreme leti“, dok neko drugi čak i u istoj sobi kaže „danas se vreme vuče“.

‘Vreme’ deluje brže što više informacija mozak procesira, a kako se danas procesira sve više informacija, posebno uz brze vesti, društvene mreže i Internet, ‘vreme’ deluje da ubrzava za mnoge ljude. Studije sa vojnicima pokazale su kako je vreme u umu. Tri grupe su krenule na marš iste udaljenosti, ali u jednom trenutku svakoj grupi je rečeno da su marširali različito vreme, iako nisu. Jednoj grupi je rečeno tačno vreme ili kilometražu koliko su marširali; drugoj grupi je rečeno da su marširali manje vremena nego što su stvarno; a trećoj grupi je rečeno da su marširali duže nego što jesu. Umor tri grupe odgovarao je vremenu za koje su

mislili da su marširali, dok su stvarno marširali istu udaljenost. Film na DVD-u postoji u istom SADA i mislim da bi svi mogli da se slože s tim. Doživljavamo film, koji postoji u istom SADA, kao niz 'vremena' dok jedna scena sledi drugu. Gde se nalazite na DVD-u pojaviće se kao vaša 'sadašnjost', dok je vaša 'prošlost' scene koje ste već pogledali, a vaša 'budućnost' scene koje tek treba da gledate (Slika 44). DVD u svojoj celini u SADA se i dalje doživljava kao da vreme prolazi iz prošlosti kroz sadašnjost do budućnosti, i to je način na koji doživljavamo protok 'vremena' kada postoji samo SADA. Filozof Alan Vots opisao je 'pojedinačne' događaje kao 'različite odeljke jednog kontinuiranog događanja'. To je dobar analogon, kao i sa DVD-om, a tu je i simbolika doživljavanja putovanja duž reke kao serije trenutaka u 'vremenu' dok cela reka postoji u istom trenutku od izvora do mora. Svaki percipirani 'trenutak' koji sledi prošle 'trenutke' su zaista 'različiti odeljci jednog kontinuiranog događanja'. Vreme, kako ga percipiramo, očigledno je ljudski konstrukt jer uključuje vreme sleda koje je toliko apsurdno da možete preći nevidljivu liniju zvanu međunarodna vremenska linija i izgubiti dan ili ga dobiti, zavisno od toga u kom smeru se krećete.

Međunarodna vremenska linija i trenutno ste u sutrašnjem ili jučerašnjem danu (Slika 45). Ljudi u Australiji ulaze u Novu godinu mnogo pre onih u Sjedinjenim Američkim Državama, a ipak ako Amerikanac u svom današnjem danu pozove Australca u njegovom sutrašnjem, razgovaraju u istom SADA. Brzina starenja je povezana s percepcijom 'vremena' koje ne postoji osim kao dekodirana iluzija. Dok stabilnost talasnog polja tela ostaje ista, hologram tela ne može se promeniti. Starenje je interakcija između uma i tela. Postoji sekvenca u plavom otisku tela koja vodi do ciklusa od rođenja do smrti. Uostalom, ne bismo želeli da ostanemo u ovom jednom opsegu frekvencija zauvek kada imamo beskonačnost za istraživanje. Brzina ovog 'sekvence starenja', međutim, zavisi od uma i njegovih percepcija. Ljudi misle da moraju stariti u određenom ciklusu i periodu samo zato što to skoro svi drugi rade. Još jednom imamo samodovršavajuće proročanstvo u kojem starenje pokreće percepcija starenja dobijena iz iskustva 'norme' starenja. Ovo je citat koji hvata temu iluzije vremena:

„Vreme ne postoji, satovi postoje. Vreme je samo dogovoreni konstrukt. Uzimamo razdaljinu (jednu rotaciju Sunca), delimo je na segmente, a zatim dajemo tim segmentima oznake. Dok ima svoje upotrebe, programirani smo da živimo naše živote prema ovom konstrukt kao da je stvaran. Zamenili smo naš zajednički konstrukt s nečim što je opipljivo i tako postali njegovi robovi.“

Rob Kulta 'bogova' i manipulisanog konstrukta iluzornog 'vremena'; ali ne moramo biti. Kada shvatimo kako um i percepcija 'vremena' međusobno deluju, možemo početi kontrolisati vreme. Najbolji sportisti to već rade bez da shvataju. Istraživači s Univerziteta u Londonu otkrili su da oni koji učestvuju u sportovima koji uključuju brze pokrete loptice (tenis, bejzbol, kriket itd.) mogu usporiti vreme. Njihov fokus tokom igre procesuirala informacije tako brzo da se holografika sekvenca filma odvija sporije od opšte populacije. Publika na teniskom meču s glavama koje se kreću levo i desno da prate loptu percipira jednu brzinu dok igrači doživljavaju drugu. To im omogućava da precizno udare lopticu koja bi ih porazila pri 'spektatorskoj' brzini. Često čujete da se o velikim fudbalerima govori da izgleda kao da imaju više 'vremena' od svih ostalih. Imaju ga zahvaljujući načinu na koji procesuirala informacije. Oni procenjuju situaciju na terenu (procesuiraju informacije) tako brzo da mogu odgovoriti brže od drugih koji procesuiraju (i tako reaguju) sporije.

Setite se da se igra dešava u umovima igrača, pa mora biti da um odlučuje ishod. Kada ovo dublje razume sportski svet, videćemo neverovatna poboljšanja u performansama svih vrsta. Ograničenje sportskog performansa — kao i samog života — odlučuje se samo percepcijskim granicama uma koje sami postavljamo. Postoji izmenjeno stanje koje vrhunski sportisti dobro poznaju, zvano 'Zona'. Iskusio sam ga i sam kao fudbaler i nije ograničeno samo na sport. Ulazim u Zonu kada pišem i tokom javnih govora. U sportu Zona usporava 'vreme', zvuk publike se pretvara u tišinu, a bilo kakva nervoza ili briga o ishodu nestaje. Pristupate nivou svesti izvan onoga što se zove 'svesni um' koji može biti pun samosumnje ('Previše misli'). Ono što sledi je smirenost i nivo fokusa koji je zainteresovan samo za obavljanje zadatka, a ne brigu o tome kakav

će biti ishod. U tim trenucima dolaze najbolje performanse koje bi samosumnja i emocija inače mogli sabotirati.

Kolektivni programirani percepcijski limit brzine i 'vremena' je brzina svetlosti za koju nam je rečeno da je najbrža moguća brzina. Kakva besmislica će to biti. Živimo u beskonačnoj stvarnosti Beskonačnih Mogućnosti i nema najbržeg ili najsporijeg bilo čega. Brzina svetlosti od 186.000 milja u sekundi (i percipirana fizika povezana s tim) važe samo za frekvencijski opseg trenutne ljudske percepcije, a čak i tada su promenljive kroz percepcije svesti. Brzina svetlosti je samo nesposobnost Telo-Uma da svesno dekodira stvarnost brže od brzine svetlosti, i postoji razlog za to koji ću otkriti. Već izmerena brzina komunikacije putem svesti je beskonačno brža od brzine svetlosti — kao u trenutku. Kada su ćelije iz istog tela bile udaljene 40 milja, reagovala su trenutno na promene kod drugih. Ovo je otkrilo mit o brzini svetlosti i potvrdilo istinu o komunikaciji talasa preko onoga što percipiramo kao ogromne 'udaljenosti'. Fizičari pod vođstvom Huana Jina na Univerzitetu za nauku i tehnologiju Kine u Šangaju procenili su brzinu kojom fotoni (mali paketi svetlosti) međusobno deluju na deset hiljada puta veću od zvanične brzine svetlosti. 'Vreme' se menja zajedno s mnogo čime drugim kada se približite brzini svetlosti i granicama sistema dekodiranja Telo-Uma unutar ljudskog frekvencijskog opsega. Prostor i udaljenost su dalje iluzije holografske dekodirane stvarnosti. Posmatrajte noćno nebo i sve što mislite da 'vidite' u obliku za koji mislite da ga 'vidite' postoji samo u vašoj 'glavi' — sistemima dekodiranja Telo-Uma (Slika 46). Zapravo, to nije čak ni vaša glava, već oblast na zadnjem delu mozga gde se dekodira vizuelna stvarnost i konstruira vaš lični vizuelni film. Video igre izgledaju kao da imaju i vreme, kako se scene menjaju, i prostor u dubini i perspektivi. Ipak, one su samo kodovi napisani za računar da dekodira. Prostor kako ga percipiramo definisan je holografskim oblikom. Gde nema oblika mi to nazivamo 'prostorom', a ljudi misle o tom 'prostoru' kao o 'praznom' dok je to polje svesti puno informacija — Polje. Ono što nazivamo 'prostorom' je samo odsustvo oblika ili 'stvari', i apsolutno nije 'prazno'. Beskonačnost postoji u istom 'prostoru' gde sada sedite ili stojite, dok se samo infinitesimalni deo može percipirati ljudskim sistemom dekodiranja (Slika 47). Kažu nam da svetlost

zvezda putuje milijardama svetlosnih godina da dođe do nas, dok nema 'prostora' da 'pređe' ili 'vremena' da 'putuje' osim kao iluzije dekodirane percepcije. Ono što verujete da percipirate i ono što percipirate, doživljavate. Promenite ono u šta verujete i promenićete ono što doživljavate.

Imamo dokaze o drugim stvarnostima i nivoima svesti od bukvalno miliona ljudi koji danas žive i koji su imali ono što se zove „iskustva blizu smrti“ ili NDE (Near Death Experience). To je kada telo umre, a ljudi očigledno doživljavaju kako im je svest puštena na drugu tačku posmatranja izvan tela (Slika 48). Stvarnost koju sam do sada opisao objašnjava zašto ljudi koji su doživeli iskustvo blizu smrti opisuju ono što opisuju. Broj NDE iskustava mora biti stotine miliona ili više kroz istoriju, s opisima iskustava blizu smrti u antičkim grčkim i rimskim tekstovima i srednjovekovnim delima. Moderni doživljaji uključuju kako vide medicinsko osoblje koje pokušava da reanimira 'njih' (ili bolje rečeno, njihovo privremeno vozilo) dok su perceptivno odvojeni od tela. Mnogi mogu tačno da se prisete šta je osoblje govorilo dok su 'oni' bili zvanično 'mrtvi'. Mnogi opisuju kako gledaju dole na svoje telo i više se ne identifikuju s njim kao s delom sebe. NDE iskustva imaju mnogo zajedničkih tema: prolazak kroz tunel (iako ne uvek); sastajanje s davno preminulim prijateljima i rođacima (često izgledaju mnogo mlađe nego kada su 'umrli'); i doživljavanje zadivljujuće lepih mesta dok su obavijeni neizrecivom ljubavlju. Izveštavaju o izvanrednom osećaju mira i kako su se po prvi put osećali slobodno. Ne menja se život svih nakon povratka u telo, ali većina to učini kada prihvati život u svetu za koji znaju da nije onakav kakvim se čini. Jedan čovek koji je doživeo iskustvo blizu smrti rekao je: "Ne uklapam se jer ne 'poštujem pravila' i ne slažem se sa svime." To se dešava kada prozrete iluziju. Drugi izveštavaju kako se osećaju tolerantnije, punije ljubavi i saosećanja, i kako više nisu opsednuti materijalizmom i ličnim statusom. Najčešća osobina iskustava blizu smrti je da ljudi više ne strahuju od smrti. Čovečanstvo uopšte muči strah od smrti kada nema ničega čega bi se trebalo bojati. Kult ne želi da znamo ovo jer strah od smrti (strah od nepoznatog) ima mnogo upotreba u cilju kontrole (pogledajte prevaru s Covid-19). Godinama sam pročitao dugačak spisak iskustava blizu smrti, a

velika većina njih su veoma pozitivna. Retko ćete naći ljude koji više vole ljudski život od onoga što su doživeli u 'smrti'. Vraćaju se jer im je rečeno da njihovo iskustvo nije još završeno ili ne žele ostaviti decu i druge voljene. Većina je transformisana svojim iskustvom i onim što im je pokazalo o stvarnosti izvan telesne kratkovidosti koja fokusira našu pažnju unutar malog frekvencijskog opsega vidljive svetlosti. 'Mi' ne umiremo — samo iluzija umire. Moja sopstvena saznanja potvrđena su od strane tima naučnika s Univerziteta u Liežu u Belgiji i Kanadskog Zapadnog Univerziteta koji su otkrili da su u 158 pisanih svedočanstava o iskustvima blizu smrti pozitivni odgovori daleko nadmašili negativne. Kanadski bolničar Adam Tapp, koji je bio klinički mrtav jedanaest minuta, rekao je: "Bilo je kao da se budim iz drijemanja na mestu na kojem sam oduvek bio i nije bilo straha ili bilo čega, samo potpuna zadovoljština i sreća."

Otišao sam u mrtvačnicu kada je moja majka 'umrla' i video njeno telo kako leži na stolu. Dodirnuo sam joj ruku i bila je hladna i bez života, kao što biste očekivali; ali pored nje je bila velika slika moje majke koju je moj brat Pol namestio za sahranu i ta slika je bila puna energije i sjaja (Slika 49). Kamere ne snimaju samo sliku koju možemo videti. One hvataju energetske životnu silu — Pravi 'Ja' — koja privremeno boravi 'u' telu. Životna sila koju sam video na slici moje majke koja više nije bila u njenom telu — to smo mi. Isključite struju za komad tehnologije i ono 'umire' ili prestaje raditi, dok sama struja, životna sila mašine, nastavlja da postoji. Telo bez svoje životne sile raspada se jer je energija koja ga održava nestala. Jedan čovek koji je doživeo iskustvo blizu smrti opisao je naš svet kao hodanje kroz potpuno mračno skladište s baterijskom lampom kada sve što možete videti i biti svesni je ograničeno na uski zrak svetlosti (Slika 50). Rekla je da je napuštanje tela bilo kao da se sva svetla u skladištu upale. Vidite ogroman obim onoga što ste i gde ste, dok ste ranije bili svesni samo onoga unutar zraka baterijske lampe (Slika 51). Još jedna stalna tema iskustava izvan tela je osećaj jedinstva s celim postojanjem i povezivanja sa svime. Jedan čovek koji je doživeo iskustvo blizu smrti rekao je da je bio svestan svog bolničkog okruženja u Los Anđelesu, ali je takođe mogao da čuje razgovore članova porodice u Indiji. Rekao je da se osećao svuda u istom trenutku. To se dešava kada naša svest više nije

fokusirana kroz kratkovidost vidljive svetlosti tela — zrak baterijske lampe — i pristupamo perceptivnoj stvarnosti talasa koji se povezuju s drugim talasima izvan iluzija udaljenosti i vremena. Još uvek postoji 'individualni' osećaj sebe i istovremeno osećaj besprekidne povezanosti sa svim što postoji. Ovo se može jednostavno objasniti. Mi smo jedinstvena tačka pažnje unutar

besprekidnog toka Beskonačne Svesti, i mi smo i 'individualna' pažnja i celina u isto vreme. Ljudsko odvajanje od svesti celine kako je manipulirano od strane Kulturnosti znači da 'utelovljena' svest doživljava stvarnost s osećajem izolacije i odvojenosti — Balon (Slika 52). Iskustvo blizu smrti opisuje stvarnost izvan tela

sve od početka, moje rođenje, moji preci, moja deca, moja žena, sve se spaja istovremeno. Video sam sve o sebi i o svima koji su bili oko mene. Video sam sve što su sada mislili, šta su tada mislili, šta se događalo ranije, šta se događa sada. Ne postoji vreme, ne postoji sekvenca događaja, ne postoji ograničenje, udaljenost, period, mesto. Mogao sam biti bilo gde gde sam želeo biti istovremeno.

Upravo tako. To je život izvan ograničenog fokusa i dekodiranih iluzija Telo-Uma. Razmislite koliko bi naš svet bio drugačiji ako bi čovečanstvo shvatilo da doživljavamo privremenu iluziju ili film i da smo SVI izrazi iste Beskonačne celine u kojoj, uprkos onome što nam pet čula mogu reći, nema vremena, sekvence događaja, ograničenja, udaljenosti, perioda ili mesta, i možemo biti bilo gde želimo istovremeno. Kako biste stavili rasu protiv rase, religiju protiv religije, pol protiv pola, politiku protiv politike i prihod protiv prihoda ako bi svi znali da su to privremene i iluzorne etikete i iskustva i da smo svi međusobno povezani? Kult mora održavati ovu iluziju ili je njegova strategija podele i osvajanja gotova. Religija je jedan od najvećih oblika kontrole uma ikad izmišljen (od strane Kulturnosti) i među najvećim oblicima podele i vladanja (Slike 53 i 54). Da li ljudi zaista misle da kada napuste telo, oni i dalje ostaju hrišćani, muslimani, jevreji, hindusi, crnci, belci, muškarci, žene, transrodni, bogati, siromašni i tako dalje? Neki možda žele da veruju u to, ali to je zabluda. Da li oni koji pate od 'fizičkih' ili psiholoških hendikepa

ostaju hendikepirani kada se povuku iz tela gde se hendikep manifestuje? Moramo hitno uočiti fundamentalnu razliku između iskustva i sebe. Samo to shvatanje će promeniti svet.

Vi ste ono što verujete

Neki ljudi koji su doživeli iskustvo blizu smrti izveštavaju o neverovatnim transformacijama zdravlja, čak i sa uznapredovalim stadijumima raka koji nestaju. Kažu da bol nestaje s oslobađanjem od tela i to mora biti tako. Bol je fenomen čula, a ne svesti izvan tela u svom beskonačnom obliku. Opisuju kako mogu da vide, dodiruju, čuju, osećaju ukus i miris bez vezanosti za pet čula i na mnogo napredniji način. Kako možete videti bez očiju tela? Sve je iluzija. Proširena svest je svesna kroz sva 'čula' bez potrebe za telesnim perceptivnim ograničenjima da bi videla; ali ako je inkarnirana svest toliko usmerena na telo i programirana iluzijama vida samo očima, tada će doživeti tu stvarnost dok se ne oslobodi od tela. Ljudi vide vizije u stanjima meditacije i izmenjenim stanjima svesti kada su im oči zatvorene. Da li mislimo da vidimo naše žive snove kroz oči? Slepi ljudi opisuju kako mogu videti kad napuste telo. Slepoća je nesposobnost dekodiranja vizuelnih informacija putem veze između oka i mozga unutar ljudske stvarnosti vidljive svetlosti. Jednom kad se povuku iz vidljive svetlosti, oni vide sa svešću čija se svest filtrira kroz telesne sisteme tokom ljudskog iskustva. Druge zajedničke teme iskustava blizu smrti su 'pregledi života' kada osećaju posledice svojih postupaka za druge — i prijatne i neprijatne. Mnogi opisuju kako dobijaju infuziju znanja o životu i stvarnosti kada se oslobode filtera informacija u telu i svesno povežu sa svešću, uvidom i znanjem koje Kult radi na tome da perceptivno blokira. Jedna osoba koja je doživela iskustvo blizu smrti vratila se s dubokim znanjem o kvantnoj fizici koje nije imala ranije i nikada nije studirala. Možete, međutim, pristupiti takvim informacijama dok ste u telu i objasniću kako to uraditi. Glavni akademici i naučnici ignorišu ovu planinu dokaza iz iskustava više miliona ljudi jer ruši njihovu verziju stvarnosti. Oni rade na osnovu toga da, ako to ne mogu objasniti, onda to ne može postojati, što lansira samozavaravajuću aroganciju u stratosferu. Nazivam to arogancijom neznanja. 'Šta je s zakonima fizike?' zavapiće. Šta s

njima? Oni važe samo u teoriji unutar frekvencijskih zidova ljudske stvarnosti. Ne važe nigde drugde i ne moraju važiti ni ovde kada shvatimo šta je stvarnost zaista i kako zaista funkcioniše.

Manifestacije ovoga nazivaju se 'čudima' ('prkosi zakonima fizike') kada ne postoji nešto kao čudo — samo razumevanje da Beskonačne Mogućnosti znače da je sve moguće. Sve će postati jasno kako knjiga napreduje.